

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.385 van 6 december 2002
in de zaak A. 117.327/X-10.849.**

In zake : 1. Sophie LAMBRECHT,
 2. Paul MASELIS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat M. DENYS,
 kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
 Grotehertstraat 12

tegen :

de gemeente MEISE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 24.

tussenkommende partijen :

1. Stefaan VAN den EYNDE,
2. Lieve BUELENS,
die woonplaats kiezen bij
Advocatenassociatie GHYSELS, FLAMEY en partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Sophie LAMBRECHT en Paul MASELIS op 26 februari 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 20 december 2001 van de gemeenteraad van de gemeente Meise waarbij het nieuwe wegenis tracé van het verkavelingsontwerp in de St-Elooiweg wordt goedgekeurd;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 september 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. JONGBLOET, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat J. VANSTIPELEN, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomenende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Stefan VAN den EYNDE en Lieve BUELENS met een verzoekschrift van 21 maart 2002 hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de verwerende partij de tijdigheid van het beroep en het belang van verzoekers bij het beroep betwisten; dat ook de tussenkomenende partijen betogen dat verzoekers niet getuigen van het vereiste belang; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze excepties alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van

de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekers in de vordering tot schorsing doen gelden dat de aanleg van het wegenis tracé de noodzakelijke voorbode is voor de goedkeuring van een verkavelingsaanvraag, dat de aanleg van het wegenis tracé een onderdeel vormde van deze verkavelingsaanvraag, dat verzoekers momenteel van op hun terras genieten van het uitzicht op een stukje ongerepte natuur hetwelk wordt gekenmerkt door waardevolle landschapselementen, dat de Sint-Elooiweg tot op vandaag een smalle asfaltweg is die over een aanzienlijke lengte als een holle weg moet worden beschouwd, dat het ontwerp van wegenis tracé voorziet in een verbreding van 3, 5 m tot 4 m waardoor het talud van de holle weg, kant verkaveling, dient te worden weggegraven en de bomenrij gerooid, dat daarenboven het nieuw wegenis tracé het amfitheater van de bron doorkruist, dat verzoekers bijgevolg nooit meer zullen kunnen genieten van het vergezicht en het prachtig stukje ongerepte natuur, dat daarenboven het feit dat het nadeel wordt veroorzaakt door de bebouwing van een woongebied zelfs irrelevant is, dat in casu het nadeel mede haar oorzaak vindt in het bestreden besluit, dat de goedkeuring van het wegenis tracé de weg vrijmaakt voor het vergunnen van de verkaveling dewelke een definitief einde zal maken aan de typische beekvalleien, vergezichten en karakteristieken van het Pajottenland waarvan verzoekers nu dagelijks genieten, dat door het aansnijden van het woonuitbreidingsgebied de onmiddellijke omgeving van verzoekers zal aangetast worden; dat verzoekers voorts doen gelden dat de rust ernstig zal worden verstoord nu het bestaande smalle Hoefijzerpad, zijnde de straat waar verzoekers wonen, nog meer zal fungeren als verbindingsweg (sluipweg) waardoor de verkeersdrukke en geluidshinder drastisch zal toenemen; dat verzoekers het huis net kochten omwille van het waardevolle landschap, het uitzicht op de ongerepte natuur en de rust, waaraan zij

behoefte hebben, dat het tenietgaan van dit alles dan ook een verlies betekent aan kwaliteit van woon- en leefomgeving van verzoekers; dat zij verder betogen dat dit verlies moeilijk te herstellen zal zijn;

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zijn rechtstreekse oorzaak moet vinden in het aangevochten besluit; dat het aan verzoekers toekomt concrete en precieze gegevens aan te brengen waaruit kan blijken dat zulks het geval is; dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak en inzonderheid uit de bestreden beslissing overigens zelf blijkt dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise op 5 mei 1994 een verkavelingsvergunning nr. 478 (ref. 186/V/308) verleende die eveneens voorziet in de verbreding van het bestaande wegenis tracé van de St-Elooiweg tot 7 meter; dat niet wordt aangetoond noch beweerd dat deze verkaveling vervallen is; dat evenmin wordt betwist dat de verbreding van het tracé van de St.Elooiweg op 27 januari 1994 door de gemeenteraad werd goedgekeurd en dat die beslissing ook het verdwijnen van het holle weggedeelte in de St-Elooiweg inhield; dat verzoekers, die minstens op lezing van het thans bestreden besluit, wisten of dienden te weten dat de voornoemde beslissingen reeds sinds 1994 het verdwijnen van de huidige toestand inhield van de St-Elooiweg en inzonderheid van het holle weggedeelte ervan - en derhalve dus ook de tenuitvoerlegging inhield van de door hen tegen de thans bestreden beslissing aangevoerde nadelen wat de verdwijning van het uitzicht betreft - thans geen enkel concreet gegeven bijbrengen waaruit kan blijken dat de door hen aangehaalde nadelen, die blijkbaar ook reeds voortvloeiden uit de voornoemde beslissing van 27 januari 1994, nu dermate ernstig en moeilijk te herstellen zijn geworden dat alleen een schorsing van de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit nog uitkomst kan bieden dan wel welke bijkomende nadelen het thans bestreden besluit dreigen te veroorzaken; dat verder de vrees voor het gebruik als sluipweg van de weg waarlangs verzoekers wonen, niet met concrete en precieze gegevens wordt onderbouwd; dat tot slot het bestreden besluit weliswaar noodzakelijk het verlenen van een verkavelingsvergunning moet voorafgaan, maar dat zulks niet inhoudt dat het bestreden besluit de noodzakelijke rechtsgrond vormt voor de in voorkomend geval later af te leveren verkavelingsvergunning en voor de erin vervatte stedenbouwkundige voorschriften op grond waarvan later stedenbouwkundige vergunningen kunnen worden verleend; dat aldus de aangevoerde nadelen betrokken op het verlies aan uitzicht en aan kwaliteit van woon- en leefomgeving ingevolge het aansnijden van het te verkavelen gebied, hun rechtstreekse oorzaak niet vinden in het thans bestreden besluit; dat de uiteenzetting van verzoekers geen concrete en

precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Stefaan VAN den EYNDE en Lieve BUELENS in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 250 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes december 2002, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.